

Publicerad 2017-05-14 12:44 av Missbruksbarn

Om ni hade vetat så hade ni förstått

Du kan inte frigöra ditt sinne
utan att lära dig hur man faller, men jag
kan inte säga
att jag vet hur man gör,
men jag vet att jag aldrig kommer att kunna stå
på stadig mark,
men var försiktig, LSD ger vackra visioner
men du skall inte försvinna för djupt
i nattliga hallucinationer,
när väggarna andas och mörkret djupnar och färgerna
dansar på väggarna
och du inte riktigt vet åt vilket håll du ligger eller om väggen är framför
eller bakom
eller står
eller hur du egentligen mår eller om nyanserna ljuger
eller om dina ögon ljuger
eller om hela världen ljuger,
men hur skall du kunna motstå,
när cannabis förför och förgör
men öar av lugn i orkanen som är du och inte vet
om du vill leva eller om du vill dö,
när livet känns döende och döden känns levande
men röken gör mina ord så vackra, så vackra, så vackra, så vackra
och är det egentligen så konstigt att jag bara vill sova tungt
utan drömmar som om jag vore död,
utan drömmar om förgängligheten,
utan drömmar om min syster som ligger i jorden,
utan drömmar om moln som passerar utanför ett kapellfönster som om ingenting händer
när de spelar död musik som hon lyssnade på en gång,
är det så konstigt att jag älskar alkohol
när den låter mig vara odödlig (det enda som låter mig vara odödlig),
om än för ett flyktigt ögonblick,
drömmar lever inte för evigt så länge vi är dödliga,
då musiken får mitt hjärta att slå och
vi verkligen tror på att vi kommer uppnå
allt det där vi skulle uppnå
och våra drömmar inte bara är drömmar
och våra minnen inte är döda
och min röst inte ekar i tystnad

medan evigheten grymt tittar på mig,
jag förstår inte varför ni fördömer mig och glömmar mig
för att jag älskar hur amfetamin
kan fånga ett ögonblick hur länge jag än vill,
eviga ögonblick finns inte i nykter vakenhet
men jag kan inte fånga det
hur länge jag vill
men är det så konstigt att jag vill stanna kvar
i sötman
hur kan ni ifrågasätta mig
när jag låter tabletterna göra mig lycklig
när jag aldrig tidigare har levt,
när allting jag någonsin känt
aldrig har varit tillräckligt,
när kärleken är flyktig
och vissnar lika fort och explosivt
som den blommar,
det finns ingen evig lycka förutom den kemiska lyckan
det finns ingen evig kärlek förutom den döende kärleken
det finns inget liv förutom det flyende livet,
är det verkligen så konstigt
att jag låter mig bli inspirerad
när lidandet bara har en mening om jag skriver om det
är det verkligen så underligt att jag romantiserar
poeter som dog unga
när de lever för evigt
och gamla människor dör när de dör
och människor som jag lider när de andas
men jag förstår att ni hatar mig
när jag väljer att förkolna mina lungor
och bränna sönder mitt sinne
och förånga mina organ
och låta mig förföras
men jag förstår inte varför ni hatar mig
för att jag vill fly till världar vackrare än vår,
världar mer fulländade än vår
där ett liv inte är ett liv
då ett liv är mer är mer än ett liv
och du inte behöver begrava dina drömmar
och leva på hoppet att det en dag kommer att bli bättre,
och jag förstår inte hur ni kan acceptera

triviala dagar
när ni säger till mig att jag inte
kan romantisera
när ni inte kan fantisera
lika vackert som jag gör
och ni inte vet vad jag vet,
när ni inte känner vad jag känner,
eller drömmer vad jag drömmer,
eller lider som jag lider,
eller skräms av livet
som jag skräms av livet
för att jag skulle hellre sätta min själ i brand
än att se någonting två gånger
skulle hellre spränga mina ben
om jag visste att jag aldrig skulle behöva andas
utan att känna smaken av en doft,
om ni hade vetat det
så hade ni förstått
att jag för vad jag kan
för att överleva.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Missbruksbarn med Poeter.se id #87339 innehar upphovsrätten